

Tohle si ale August rozhodně nepředstavoval.

Když se na posteli otevřel jeho školní batoh, vypadl z něho proviant. A uniforma mu byla příliš těsná. Emily tvrdila, že se tak nosí, ale August měl pocit, že ho šaty škrtí. Speciální jednotka FBJ neboli Flynnova bojová jednotka nosila flexibilní uniformy vhodné k souboji, ale studenti Coltonovy akademie se museli navlékat do kousavých, stísněných šatů s rukávy těsně nad zápěstí, jen kousek nad poslední čáru na Augustově kůži. Teď už jich na sobě měl čtyři sta čtrnáct. Pokaždé když ohnul loket, vykoukly na světlo dne. August si se zavrčením stáhl látku zpět přes předloktí a pročísl si vlasy hřebenem v marné snaze přinutit černé kudrlinky, aby mu nelezly do očí. No, aspoň to zkusil.

Narovnal se a zadíval se na svůj obraz v zrcadle, který na něho zíral pohledem tak prázdným, že se August otřásl. U Lea takový pohled vypadal jako sebevědomý výraz. Lisa se zase tvářila vždycky poklidně. Jen August vypadal jako ztracené štěně. Pozorně si prohlížel Henryho, Emily, kadety FBJ, hříšníky i všechny ostatní, aby si zapamatoval, jak se jejich tváře jasně nadšením, kroutí zlostí nebo poklesávají pod tíhou viny. Celé hodiny se je před zrcadlem snažil napodobit, zatímco ho Leo pozoroval nečitelným pohledem temných očí. „Snažíš se marně,“ říkával suše.

Ale to se pleťl. Hodiny pozorování se někdy vyplatit musely. August zamrkal – další z přirozených činností, které se ale jemu zdály zvláštní, vykouzčil na tváři zamyšlenou vrásku mezi obočím a odříkal slova, která si tak dlouho nacvičoval: „Jmenuji se – Freddie Gallagher.“ Než vyslovil „Fr–“, lehce se zadrhl, jako by ho to jméno pánilo v krku. Nakonec to ani nebyla tak velká lež, jen vypůjčené jméno podobně jako *August*. Sám totiž žádné neměl. Henry mu kdysi vybral jméno August a on se teď zase sám rozhodl pro Freddieho, a tak mu teď patřila jména obě nebo žádné. To si opakoval tak dlouho, dokud tomu sám neuvěřil. Pravda totiž nebyla to samé co fakt. Pravda byla vždycky osobní záležitostí. Polkl a zkusil ze sebe vypravit další větu, která tentokrát patřila jen jemu samotnému. „Nejsem...“

Doříct ale nemohl. Jako by mu slova uvízla v krku.

Nejsem příšera, chtěl říct, ale nemohl. Nedokázal se přesvědčit o tom, že je to pravda.

„Moc ti to sluší,“ ozval se hlas ode dveří.

August na chvílku zvedl pohled, aby v zrcadle zachytil sestru Ilsa opřenou o dveřní rám s lehounkým, sotva znatelným úsměvem. Byla starší než August, ale vypadala jako panenka se zlatými vlasy staženými do rozčuchaného culíku a velkýma modrýma očima, které se na něho dívaly se skelným nevyspáním. Ilsa totiž spala jen málokdy.

„Fešák,“ pochválila ho, když se rukou odstrčila od rámu dveří, „ale nedá se říct, že bys zářil štěstím.“ Její bosá chodidla pleskala kolem sloupů knih tak šikovně, že žádný neshodila, i když se ani jedinkrát nepodívala na zem. „Měl bys být rád, bratříčku. Copak sis to takhle nepřál?“

Přál si to? Vždycky si představoval, jak s FBJ hlídá Šev a chrání Jižní město. Jako Leo. Slyšel, jak o něm vojáci mluví jako o bohu, který drží temnotu na uzdě jen úryvkem melodie v hlavě. Jeho bratr

byl zbožňovaný i obávaný. August si narovnal límec, což zase způsobil, že mu rukávy vyšplhaly nad předloktí. Znovu je potáhl dolů. Když ho Ilsa zezadu objala, celý ztuhl. Leo by takový kontakt odmítl a August nevěděl, jak se zachovat. Časté doteky byly součástí braní, ale Ilsa nikdy nebyla jiná, a tak k ní vztáhl ruce a pohladil ji po paži.

Tam, kde jeho kůži pokrývaly čáry, měla Ilsa hvězdy. Celou oblohu, jak tomu tajně říkal. August z oblohy sice nikdy neviděl víc než pár opravdových hvězd ve vzácných chvílích, kdy spadla síť, ale slyšel o místech, kam nedosáhla světla města a kde i za bezměsíčné noci svítily hvězdy tak jasně, že bylo vidět na cestu.

„Zase ses zasní,“ poštuchovala ho Ilsa zpěvavě, když mu položila hlavu na rameno a přimhouřila oči. „Co se ti to třpytí v očích?“

„Co?“

„Tady ta jiskřička. Je to strach?“

„Možná,“ přiznal, když našel její oči v zrcadle. Od toho dne, kdy ho odvedli se zakrytýma očima, se do žádné školy už nevrátil, srdce mu tlouklo jako zvon a nervy jen hrály. Bylo v tom ale ještě něco. Podivné nadšení ze hry na obyčejný život. Avšak kdykoli se snažil všechny ty protichůdné pocity rozplést, skončil v chumlu ještě nepřehlednějším než dřív.

„Dávají ti volnost,“ řekla Ilsa, otočila si ho čelem k sobě a naklonila se tak blízko, že se jejich tváře skoro dotýkaly. Máta. Vždycky voněla po mátě. „Raduj se, bratříčku,“ pokusila se o radostný tón, který z ní ale brzy vyprchal. Její oči potemněly a z jejich polední modři se rázem stala šed' svítání. „A dávej na sebe pozor.“

August se donutil k náznaku úsměvu. „Já si přece vždycky dávám pozor, Ilso.“

Sestra ale jako by neslyšela. Vrtěla hlavou v pomalém pohybu, který nepřestal ani ve chvíli, kdy by se to hodilo. Ilsa se jednoduše nechala unést, někdy na pár chvil, jindy na celé dny.

„Bude to v pohodě,“ zašeptal něžně August, aby ji přivedl zpět do reality.

„Město je tak obrovský,“ vydechla Ilsa přiškrceným hlasem, „a navíc samá díra. Nespadni tam.“

Ilsa neopustila Flynnovo sídliště celých šest let od začátku příměří. August neznal všechny podrobnosti, ale věděl, že jeho sestra chce zůstat uvnitř, ať se děje, co chce.

„Dám si pozor,“ zopakoval ještě jednou.

Prsty mu sevřela paži. Potom se jí znovu rozjasnily oči a vrátila se do přítomnosti zase zpátky. „To víš, že ano,“ rozzářila se jako sluníčko.

Políbila ho na temeno, než se jí vysmekl z náručí a vydal se k posteli, kde na něho v pouzdře čekaly nádherné housle. August chtěl hrát. Ta touha ho dutě tížila v hrudi jako hlad, ale povolil si jen letmo přejet prsty po dřevě, než nástroj zavřel do futrálu.

Po zběžném pohledu na hodinky se vydal temným bytem. 6:15. I tady, ve dvacátém patře Flynnova sídliště, se ranní slunce ještě schovávalo za budovami na východě.

V kuchyni našel černý sáček s obědem a nápisem: *Krásný první den! Doufám, že ti nevadí, že jsem si kousla. Em.*

Když August nakoukl dovnitř, uviděl zpola snědený sendvič i čokoládovou tyčinku. Vlastně to bylo milé gesto. Emily mu nezabalila jen oběd, ale i výmluvu. Kdyby se ho někdo zeptal, mohl říct, že už jedl. Jen zelené jablko leželo nedotčené na dně pytlíku.

Když balil sáček do batohu, rozsvítla se světla a do kuchyně vplul Henry s hrnkem kávy. Ještě pořád vypadal vyčerpaně. Jako obvykle.

„Auguste,“ pozdravil ho se zívnutím.

„Tati? Dneska jsi vzhůru pěkně brzo.“

Henry byl v podstatě noční tvor. Říkal vždycy: *Příšery loví v noci a my musíme taky.* Poslední dobou se mu ale noční směny dost

protahovaly. August se snažil představit si, jaké to asi muselo být před Fenomémem, než se z násilí zrodili korsajové, malchajové a sunajové, než vypukla anarchie, než se zavřely hranice a všechno opanoval chaos. Než Henry přišel o rodiče, sourozence i první ženu a stal se jediným Flynnem, na kterého se město mohlo obrátit, kterého vůbec *mělo*. Zakladatelem FBJ a jediným mužem, který se ne bál postavit oslavovanému zločinci.

August kdysi viděl Henryho staré fotky, ale skoro by ho nepoznal. Muž na obrázku měl jasný zrak a bezstarostný úsměv. Vypadal jako z jiného světa. Z jiného života.

„Dneska máš svůj velký den,“ zívá znova Henry, „a tak jsem tě chtěl vyprovodit.“

Byla to pravda, ale ne celá. „Ty se o mě bojíš, co?“ hlesl August.

„Samozřejmě,“ sevřel Henry hrnek s kávou. „Chceš si znovu zopakovat pravidla?“

„Ne,“ odpověděl August, ale Henry jako by neslyšel.

„Půjdeš rovnou na Coltonovu akademii. A z ní zase přímo domů. Pokud ti něco přijde do cesty, zavoláš mi. Pokud to nebude bezpečné, zavoláš mi. Kdyby se objevily problémy, třeba jen špatnej pocit, Auguste...“

„Zavolám.“

Henry nakrčil obočí, zatímco Augustova tvář se rozjasnila. „Budu v pořádku.“ Minulý týden si prošli krizový plán nejméně stokrát, aby se ujistili, že je všechno v pořádku. August překontroloval hodinky. Čáry na zápěstí zase spatřily světlo světa a August je znovu zakryl. Vlastně ani nevěděl, proč se s tím tolik obtěžoval. „Musím jít.“

Henry kývl. „Já vím, že tohle nechceš, a doufám, že to ani nebude potřeba, ale...“

August se zamračil. „Opravdu si myslíš, že příměří skončí?“ Zkusil si představit, jaké asi bylo město V. rozdělené na dvě půlky uprostřed válečné vřavy. Severní město ovládal Harker. Jižní Flynn.

Ti, kteří chtěli za svou bezpečnost platit, proti těm, kteří za ni chtěli bojovat. A zemřít.

Henry si protřel oči. „Doufám, že vydrží,“ řekl, „kvůli nám všem.“ Odpověď dost vyhubavá, ale August ji tentokrát přešel mlčením.

„Jdi si trochu odpočinout, tati.“

Henry se smutně pousmál a zavrtěl hlavou. „Zloduší nespí,“ řekl Henry a August dobře věděl, že nemluví o sobě.

Vydal se k výtahu, ale někdo byl rychlejší. Světlo odhalilo mužskou siluetu.

„Bratříčku.“

Hlas hluboký a sametový, skoro hypnotický, patřil štíhlé postavě s širokými rameny a šlachovitým tělem. Uniforma FBJ mu dokonale padla a pod vyhrnutými rukávy se vyjímaly temné křížky. Nad ostře řezanou čelistí padala do uhlově černých očí světlá ofina. Jedinou nedokonalost představovala drobná jizva nad levým obočím – památka na první léta –, ale i přes ni vypadal Leo Flynn spíš jako bůh než jako příšera.

August se přistihl, jak po vzoru bratra rovná záda, než si uvědomil, že je to na studenta příliš ztuhlý postoj. Zase svěsil ramena, ale tentokrát příliš, takže nakonec ani sám nevěděl, jak je to správně. Leo ho celou dobu tiše a bez jediného mrknutí pozoroval. I když byl z masa a kostí, člověku se příliš nepodobal.

„Mladý sunaj míří do školy,“ řekl tiše pevným hlasem Leo.

„Nech mě hádat,“ odpověděl August s křivým úsměvem. „Nechceš mě náhodou vyprovodit i ty? A říct mi, ať si to užiju?“

Leo naklonil hlavu. Rozpoznat sarkasmus mu nikdy příliš nešlo. Vlastně ani Augustovi, ale ten se přece jen něco přiučil od chlapů z FBJ.

„Tvoje zábava mě absolutně nezajímá,“ řekl Leo, „ale tvoje soustředění ano. Ještě jsi ani nevyšel ze dveří a už jsi na něco zapomněl, Auguste.“

Hodil Augustovi nějaký předmět. August se po kontaktu se známým povrchem zašklebil. Byl to medailon Severního města s vyraženým písmenem V na jedné straně a sérií čísel na druhé. Chladná ocel ho nepříjemně štípala na dlani. Čistý kov totiž příšery odpuzoval. Korsajové a malchajové se ho nemohli ani dotknout. Sunajům to bylo jen nepříjemné. Ostatní uniformy FBJ do sebe měly ocel vetkanou, jen jeho a Leova obsahovala slitinu.

„Vážně to musím nosit?“ zeptal se. Už teď mu z toho dotyku bylo na zvracení.

„Pokud se chceš vydávat za jednoho z nich, tak ano,“ odpověděl Leo suše. „Pokud by ses ale raději nechal chytit a zabít, klidně si ten medailon sundej.“ August polkl a zavěsil si medaili poslušně kolem krku.

„Je to slušnej padělek,“ pokračoval bratr, „takže lidskému oku ujde jako nic, ale ať tě ani nenapadne se po setmění potloukat severně od Švu. Rozhodně bych tu věc nechtěl ukazovat nikomu, kdo poslušně sedí Harkerovi u nohy.“

Jistě že kov samotný nedržel příšery v bezpečné vzdálenosti. Dáleko víc na ně platila Harkerova pečeť a jeho zákony.

August si položil medailon na košili a překryl ho bundou FBJ. Když ale udělal krok k výtahu, zastoupil mu Leo cestu. „Už jsi něco jedl?“

Polkl, ale slova se mu přesto hrnula ven z krku. Byl velký rozdíl mezi neschopností lhát a *nutností* mluvit pravdu, ale vyhýbavé mlčení byl luxus, který mu bratr odmítl dopřát. Když se sunaj na něco zeptal, čekal odpověď. „Nemám hlad.“

„Auguste,“ dobíral si ho Leo, „ty máš přece pořád hlad.“

„Najím se později,“ zašklebil se.

Leo neodpověděl, jen ho dál přimhouřenýma očima sledoval. Než stačil něco říct nebo k mluvení donutit Augusta, protáhl se August kolem něho a zamířil k výtahu. Jeho snaha ale byla marná. Zezadu ho Leova tlapa popadla za dlaň svírající pouzdro s houslemi.

„V tom případě tohle nepotřebuješ.“

August ztuhl. Celé čtyři roky nevyšel ze sídliště bez nástroje. Z té myšlenky se mu zatočila hlava.

„Co když se něco stane?“ zeptal se, když se mu v krku začala vzdouvat panika.

Leo se zatvářil pobaveně.

„Tak si prostě budeš muset ušpinit ruce,“ ušklíbl se, vytrhl Augustovi housle z ruky a strčil ho do výtahu. August zavrával. Ruce mu brněly z náhlé nepřítomnosti houslí.

„Na shledanou, bratříčku,“ řekl Leo a stiskl knoflík přízemí.

„A dobře se ve škole bav!“ dodal, když se před Augustovým obličejem zavřely dveře.

August si schoval ruce do kapes. Výtah začal klesat. Sídlíště bylo něco mezi mrakodrapem a velínem, v každém případě však dobře opevněné. Moloch z betonu, oceli, ostnatého drátu a plexiskla, který z velké části sloužil jako ubytovna pro členy zvláštní jednotky. Většina z šedesáti tisíc důstojníků FBJ bydlela v kasárnách rozestých po městě. Těch tisíc, kteří žili v mrakodrapu, sloužilo spíše jako kamufláž. Čím méně lidí proudilo dovnitř a ven, tím nápadnější byli. Pokud chtěl Harker vyčmuchtat tři Flynnovy sunaje, jeho tajnou zbraň, bylo v jeho zájmu si dobře zapamatovat každou tvář. Nešlo ani tak o Lea, protože on *byl* tváří FBJ. Ilsa byla také v bezpečí, protože nikdy nevycházela, ale Henry byl odhodlán uchránit Augustovu identitu za každou cenu. V přízemí už panoval čilý ruch, lidé proudili dovnitř a ven (když v noci panuje zákaz vycházení, začíná den brzy) a August se vmísil do davu, jako by byl jedním z nich. Vydal se přes vybetonované přízemí hlídanými dveřmi ven na ulici. Zalilo ho teplé, jasné ranní světlo, zkalené jen pocitem studeného kovu na hrudi a prázdnoty tam, kde ještě před chvílí svíral rukojeť pouzdra na housle.

Slunce pronikalo mezi budovami a August se zatajeným dechem zvedl hlavu k obrovskému Flynnovu mrakodrapu. Poslední čtyři

roky se ven dostal jen málokdy, a když, tak jen v noci. A teď tu stál. Venku. Sám uprostřed čtyřicetimi milionů lidí (alespoň podle posledního sčítání) v tomhle superměstě. Jen jedna z tváří v ranní špičce. Jednu oslnivou, nekonečnou chvíli se cítil jako na okraji propasti, která od sebe dělí dva světy, zašeptání a třesk.

Až zapípnutí hodinek ho odlákalo od té dechberoucí hloubky a vrátilo zpět do reality. August se narovnal a vykročil.